

Prima instanță; Judecătoria Botanica mun. Chișinău (jud: V. Mihaila)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Popov, I. Muruianu, A. Minciuna)

ÎNCHEIERE

19 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului
Judecătorii

Tatiana Vieru
Valentina Clevadi
Oleg Sternioală

examinînd chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Făuritorul” împotriva deciziei din 15 iunie 2016 a Curții de Apel Chișinău,

adoptată în pricina civilă la cererea de chemare de judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată ”Steaua-Impex” împotriva Societății cu Răspundere Limitată ”Făuritorul” cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată,

c o n s t a ț ă :

La data de 26.09.2014, SRL „Steaua-Impex” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Făuritorul” solicitînd încasarea de la pârât în beneficiul reclamantului a datoriei în mărime de 84293,56 lei, a penalității în mărime de 48088,80 lei și a cheltuielilor de judecată pentru achitarea taxei de stat în mărime de 3971,47 lei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, la 26.03.2012 între SRL ”Steaua-Impex”, în calitate de vânzător, și SRL ”Făuritorul”, în calitate de cumpărător, a fost încheiat contract de vânzare-cumpărare a mărfurilor. Conform pct. 1 al contractului încheiat între părți, cumpărătorului i se acordă un credit comercial în sumă de 10000 lei pentru producția „Mars” și 7500 lei pentru producția „Wrigley”.

Menționează reclamantul că, conform pct.5 al contractului, cumpărătorul achită suma mărfii livrate conform facturii fiscale, care depășește creditul comercial, prevăzut în pct. 1 al contractului, în termen de 7 zile calendaristice din ziua livrării. Deci, în perioada 17.01.2014 - 21.01.2014 pârâtului i s-au livrat mai multe loturi de marfă, documentar perfectându-se facturi fiscale. Obligația de plată a mărfii devenită scadentă nu a fost executată de către cumpărător, suma restantă constituind 84293,56 lei, inclusiv creditul marfar.

Sușține reclamantul că, conform pct.6 al contractului sus-indicat, în cazul în care cumpărătorul este culpabil de neexecutarea la timp a obligației de plată, acesta achită vânzătorului o penalitate de 0,4% din suma restantă pentru fiecare zi de întârziere. La data de 18.07.2014 reclamantul a expediat pârâtului pretenție cu privire la restituirea datoriei, care a fost recepționată la 21.07.2014.

Prin hotărârea din 25.05.2015 a judecătoriei Botanica mun. Chișinău s-a admis acțiunea înaintată de SRL „Steaua-Impex” și s-a încasat de la SRL ”Făuritorul” în beneficiul SRL „Steaua- Impex” datoria în mărime de 84293,56 lei, penalitatea în

mărime de 48088,80 lei și cheltuielile de judecată în mărime de 3971,47 lei, în total suma de 136353,83 lei.

Prin decizia din 15 iunie 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul depus de SRL „Făuritorul” și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La data de 12 august 2016 SRL „Făuritorul” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea acesteia cu adoptarea unei noi hotărâri de micșorare a penalității și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului s-a invocat că, la adoptarea deciziei, instanța de apel nu a aplicat și nu a interpretat corect normele de drept material.

De asemenea, instanța de apel, la judecarea pricinii, a încălcat normele de drept procedural, fapt ce a dus la soluționarea greșită a cauzei, precum și a încălcat drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost adoptată la 15 iunie 2016 și expediată participanților la proces în baza scrisorii de însoțire datate cu 04 iulie 2016 (f.d. 113). Recursul declarat la data de 12 august 2016 se consideră a fi declarat în termen, deoarece la materialele pricinii lipsește confirmarea recepționării de către recurent a deciziei contestate.

Examinând temeiurile recursului declarat de SRL „Făuritorul”, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Făuritorul”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul acestora la soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter

devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de SRL „Făuritorul” ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Făuritorul” împotriva deciziei din 15 iunie 2016 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Tatiana Vieru

Judecători:

Valentina Clevadi

Oleg Sternioală